

تأثیرات متقابل انعطاف پذیری و پایداری بر یکدیگر در طراحی مجتمع های مسکونی

علی شیخی ایمن^۱، فرهام مقدم راد^{۲*}، سیدمرتضی موسوی^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد واحد یادگار امام خمینی (ره) شهرری، تهران، ایران Imenn64@yahoo.com

۲- پژوهشگر دکترای مهندسی معماری، عضو هیئت علمی گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یادگار امام خمینی (ره) شهرری، تهران،

ایران، Farham.moghaddamrad@iausr.ac.ir

۳- دکترای تخصصی معماری، عضو هیئت علمی دانشگاه علامه جعفری، رفسنجان، ایران moossavi@hotmail.com

چکیده

انعطاف پذیری در فضاهای مسکونی یکی از شاخصه های مهم و تأثیر گذار در گذشته ی معماری ایران بوده و امروزه نیز با توجه به نیازهای متفاوت انسان می تواند به عنوان راهکاری برای جلوگیری از عدم اختلال در تعاملات میان مردم، خانه و محیط زیست طبیعی باشد. انعطاف پذیری دارای گونه های متفاوت تغییرپذیری تطبیق پذیری و تنوع پذیری در طول زمان است با توجه به گونه های انعطاف پذیری می توان مسکن منعطفی طراحی کرد که با نیازهای متفاوت انسان در بازه های زمانی متفاوت سازگار باشد و به درک نیازهای موردانتظار انسان با مشارکت استفاده کننده منجر شود، و از این طریق رضایت عمومی از مسکن و ایجاد امنیت و تعاملات اجتماعی و پایداری محلات را بالا می برد. بنابراین با توجه به تعریف پایداری اجتماعی که بالا بردن رضایتمندی از زندگی ایجاد امنیت و تعاملات اجتماعی سالم و توجه به فرهنگهای مختلف و .. از معیارهای بارز آن است. میتوان با استفاده از راهکارهای انعطاف پذیری به پایداری و پایداری اجتماعی دست پیدا کرد. این تحقیق به روش تحلیلی و توصیفی انجام شده است و سرانجام با تحلیل روشهای انعطاف پذیر در طراحی مسکن سنتی ایران به آرایه های راهکارهایی برای طراحی مسکن معاصر با توجه به انعطاف پذیری پرداخته است.

واژه های کلیدی: انعطاف پذیری، مجتمع های مسکونی، پایداری، طراحی محیطی

*این مقاله مستخرج از پایان نامه کارشناسی ارشد مهندسی معماری آقای علی شیخی ایمن تحت عنوان طراحی مجتمع مسکونی برای فرهنگیان با رویکرد ایجاد فضاهای انعطاف پذیر که در دانشکده هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد یادگار امام خمینی (ره) شهرری به راهنمایی جناب آقای دکتر فرهام مقدم رادومشاور جناب آقای دکتر سید مرتضی موسوی انجام شده است.